

Дяволите чули. Станали сутринта те, полели кромидга. Станал голям.

Комшията отишъл у тях. Отишъл да го откъсне. „Хоп“ – дяволите излезнали.

– Какво правиш?

– Прибирам кромидга.

– Защо каза тогава: „Дяволите да те вземат, дяволите да те вземат!“. Каза ли?! Хайде отивай си!

Той станал сутринта и си пеел. Сложил си китка на ухото. И тръгнал. Комшийката му рекла:

– Абе, гледам сутринта, пееш си, свиркаш си. За какво така?

– Бях си засадил кромид там. Казах: „дяволите да те вземат!“ Те излезнаха и ме изпъдиха.

– Ако аз го откъсна, ще си го разделим ли ние с теб?

– Готово, бе, комшу!

Стегнал се, отишъл. Късал, късал и „хоп“ – дяволите дошли.

– Хей, защо късаш нашето? Това е наше!

– Еее, Ваше е! Я елате да видите това!

Отишли те при него.

– Слушайте! Ще ви дам един косъм. Ако го изправите – халал да ви е!

– Е, дай да го изправим!

Взел косъма.

– Ако изправите косъма – добре. Но ако не го изправите, ще ви отрежа главите със сърпа!

Едните седнали, а другите взели да изправят косъма. Обаче не може!

– Недей, бе! Дай на мен! – Взел другият косъма. – Не може! Как да го изправим?

– Ами ще вземете да го стоплите!

„Фраас“ – изгорял косъмът. Не могли.

Избягали дяволите. Взели двамата комшии:

– На нас половината, на вас половината!

И... си живеят и досега!

